

heldig med de spanske Forhandlinger, fordi man manglede en Gesandt i Madrid, man kunde ikke føre Forhandlingerne paa Stedet, fordi man manglede en Mand, som kunde give Underretning om Stemninger og Tilstande, om hvad der kunde opnaas i Spanien. Men jeg kan ikke forstaa, hvorfor Regjeringen da ikke strax har sørget for at faae Forhandlingerne forlagte til Madrid fra først af. Det havde dog staaet i Regjeringens Magt, der havde ingen Ting været i Veien for, at Regjeringen strax i Stedet for i Fjor at spørge, om Spanien vilde optage nye Forhandlinger, og naar, havde til Madrid akkrediteret den danske Gesandt i Paris, som Regjeringen selv erklærede var særlig sagkyndig i de spanske Forhold, og strax havde sagt, at han var bemyndiget til at føre Forhandlinger i Madrid. Det var jo ganske simpelt; men det har Regjeringen ikke tænkt paa. Men med dette falder al den Tale bort, om at det var Folkethingets Urimelighed, der var Skyld i, at vi ikke havde saa god en Forhandlingsbasis, som vi kunde have havt, fordi vi ikke havde bevilget en Gesandt i Madrid. Dette er grebet ud af Luften. Grunden, hvorfor der ingen Forhandling er ført i Madrid, er, at Regjeringen slet ikke har tænkt derpaa, og forholdt sig passiv, indtil Spanien erklærede, at det vilde føre Forhandlingerne i Kjøbenhavn. Men saa var Spørgsmaalet præjudiceret, og vi kunde ikke tage det op igjen. En anden Ting kunde have været mulig at gjøre, nemlig at staffe sig sagkyndig Bistand af Gesandten i Paris til Bedømmelse af Tilstanden; men det gjorde man heller ikke. I hele det første Aar, da der forhandlede, stier der fra Regjeringens Side ikke Andet end den ene Handling efter den anden, som viser, at Regjeringen er komplet uvidende om, hvad der kan naas i Spanien og hvad ikke, og der meddeles med en ganske interessant Mådetet i de Dplysninger, som ere sendte fra Udenrigsministeriet, at, da saa Regjeringen efter et Aars Forløb havde faaet talt med Grev Moltke-Hvitfeldt, som vel at mærke ikke var kaldt hertil, men var her i Orlov, og af ham havde faaet at vide, at der ikke kunde være Tale om at forhandle paa det Grundlag, som Regjeringen havde forhandlet paa, saa hangerede Regjeringen Position og gif ind paa at forhandle paa det Grundlag, som den

spanske Minister havde foreslaaet. Det havde været bedre, om Regjeringen fra først af havde vidst, paa hvilket Grundlag Forhandlingerne i Spanien kunde føres. Der staaer her i Bemærkningerne: „Under disse Omstændigheder — det vil sige, da man efter et Aars Forløb var fuldstændig hjælpeløs — anfaa man det hensigtsmæssigt at raadføre sig med den danske Gesandt i Paris, Grev Moltke-Hvitfeldt, som i en Række af Aar havde været ansat i Madrid og derfra var vel bekendt med spanske Forhold, og som for Tiden opholdt sig her i Orlov. I de mundtlige Forhandlinger, der i November saaledes fandt Sted mellem Grev Moltke, Udenrigsministeren og Finantsministeren, gjorde Gesandten med Bestemthed gjældende, at den danske Regjering ikke vilde kunne opnaa nogen Traktat, med mindre den gif ind paa den spanske Forhandlingsbasis og indrømmede traktatmæssig Toldnedsættelse paa spanske Produkter.“ Saa hangerede man. Men dette Uttiylke viser ogsaa, at Regjeringen har været fuldstændig uvidende om dette og har indtaget det stive Standpunkt, den indtog fra først af, hvilket ikke har ført til andet Resultat, end at vi ikke have faaet en midlertidig Forlængelse af Traktaten, medens Andre fik det, fordi de strax i Principet gif ind paa de spanske Forordringer, ikke paa de enkelte Positioner, de positive Forordringer, som opstillede, men paa det Princip at gjøre Tariffindrømmelser. Det er saa langtfra, at der fra vor Side har været noget i Princip i at negte at gaa ind paa den spanske Forhandlingsbasis, at dette tværtimod er slet, fordi vi ikke kjendte Forholdene, fordi vi ikke havde det mindste Begreb om, hvad der kunde opnaas, og kun tilfældig faae det at vide af Grev Moltke-Hvitfeldt, som er paa Orlovreise. Det er vistnok ogsaa den virkelige Forklaring, hvorfor vi ere komne bagefter med Traktaten; det er utvivlsomt, at vi have staaet overordentlig ugunstig ved først at begynde Forhandlingerne, efter at alle andre Nationer have faaet en Traktat; men den virkelige Grund er ikke eller synes ikke at være den, der staaer i Meddelelserne, at man havde en fin diplomatisk Plan: man vilde holde sig kumst tilbage, indtil alle Andre vare færdige, og saa tage hele Profitten. Nei, Sagen var den, at man fra første Færd af ikke havde havt Interesse af og ikke i fjerneste Maaade